

Arrest

nr. 185 491 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 september 2016 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt. Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker wordt gerepatrieerd op 25 november 2016.

Op diezelfde dag wordt aan verzoeker de beslissing tot afgifte van een inreisverbod ter kennis gegeven. Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: H.

voornaam: S. A.

geboortedatum: 01.01.1962

geboorteplaats: Kabul

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS: H. S. A. geboren te Kaboel op 01.01.1975 van Afghaanse nationaliteit wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens opzettelijke vernielingen (PV BR.50.LL032255/2012 van de politiezone van Brussel) op 12.03.2012. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend;*

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens opzettelijke vernielingen (PV BR.50.LL032255/2012 van de politiezone van Brussel) op 12.03.2012. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 09.06.2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft doorheen zijn verblijf in België in totaal 9 asielaanvragen ingediend. Al zijn asielaanvragen werden negatief afgesloten. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens opzettelijke vernielingen (PV BR.50.LL032255/2012 van de politiezone van Brussel) op 12.03.2012. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft doorheen zijn verblijf in België in totaal 9 asielaanvragen ingediend. Al zijn asielaanvragen werd en negatief afgesloten. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM

Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw H. Z. (geboren te Qalaishada, Afghanistan in het jaar 1969 die het statuut van subsidiaire bescherming geniet) en haar dochter H. R. (geboren in 2006) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan niet aantonen dat hij de vader is van het dochttertje van mevrouw H. Z., noch dat hij de echtgenoot is van mevrouw. Mevrouw H. Z. verklaarde in haar asielverklaringen dat haar echtgenoot overleden is in Afghanistan.

Bovendien komen de namen van de betrokkenes kinderen (verklaard in zijn asielverklaringen) niet overeen met de namen die mevrouw H. Z. als haar kinderen opgaf in haar asielverklaringen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn asielprocedure dat hij de financiële steun geniet van zijn zoon J. M., die legaal in België verblijft. De heer J. M. verklaarde eveneens aan de politie PZ MEWI d.d. 06.09.2016 dat betrokkene zijn vader zou zijn. Echter de heer J. M. verklaarde tijdens zijn asielprocedure dat zijn vader J. A., geboren in 1963 te Sanglakh, Afghanistan heette.

Betrokkene toont niet aan dat de heer J. M. zijn zoon is. Bovendien geeft het feit van een legaal in België verblijvend kind hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich

Betrokkene werd meermaals door de gemeente Willebroek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf,; Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 09.06.2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Afghanistan.”

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: H.

voornaam: S. A.

geboortedatum: 01.01.1962

geboorteplaats: Kabul

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS: H. S. A., geboren te Kabul op 01.01.1975 van Afghaanse nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.09.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 09.06.2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Willebroek meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De negen asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens opzettelijke vernielingen (PV BR.50.LL032255/2012 van de politiezone van Brussel) op 12.03.2012. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw H. Z. (geboren te Qalaishada, Afghanistan in het jaar 1969 die het statuut van subsidiaire bescherming geniet) en haar dochter H. R. (geboren in 2006) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan niet aantonen dat hij de vader is van het dochtertje van mevrouw H.i Z., noch dat hij de echtgenoot is van mevrouw. Mevrouw H. Z. verklaarde in haar asielverklaringen dat haar echtgenoot overleden is in Afghanistan. Bovendien komen de namen van de betrokkenes kinderen (verklaard in zijn asielverklaringen) niet overeen met de namen die mevrouw H. Z. als haar kinderen opgaf in haar asielverklaringen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn asielprocedure dat hij de financiële steun geniet van zijn zoon J. M.a, die legaal in België verblijft. De heer J. M. verklaarde eveneens aan de politie PZ MEWI d.d. 06.09.2016 dat betrokkene zijn vader zou zijn. Echter de heer J. M. verklaarde tijdens zijn asielprocedure dat zijn vader J.i A., geboren in 1963 te Sanglakh, Afghanistan heette.

Betrokkene toont niet aan dat de heer J. M. zijn zoon is. Bovendien geeft het feit van een legaal in België verblijvend kind hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

3.2. Ter terechtzitting wijst de Raad de raadsman van de verzoeker op het feit dat deze laatste op 25 november 2016 werd gerepatriëerd. Gelet op deze repatriëring rijst de vraag naar het actueel karakter van het belang van de verzoeker bij zijn vordering. Het komt aan de verzoeker toe om een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces te tonen en zich niet louter naar de wijsheid van de Raad te gedragen wanneer het actueel karakter van haar belang in vraag wordt gesteld (RvS 18 december 2012, nr. 221 810).

3.3. Hierop gewezen ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoeker dat zij het belang niet meer kan aantonen en stelt zij zich te gedragen naar de wijsheid.

3.4. Door zich te gedragen naar de wijsheid toont verzoeker niet diens belang aan. De verzoeker toont niet aan nog een actueel belang te hebben bij voorliggend beroep, dat derhalve onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft

4.1. Het eerste middel luidt:

“Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van het proportionaliteitsbeginsel en van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker het land dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij in België samenwoont, en van zijn zoon, schoondochter en kleinkind wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de bestreden beslissingen, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel zijn, daar ze enkel als gevolg hebben dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd (een familieleven welke hij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

4.2. Met dit louter theoretisch betoog waarbij verzoeker meent dat door de bestreden beslissing hij gescheiden wordt van diens familie gaat verzoeker voorbij aan de concrete motieven die stellen dat hij niet aantoonbaar dat zijn voorgehouden familieleden daadwerkelijk zijn familieleden zijn. De volgende motieven in de bestreden beslissing worden niet weerlegd: *“(…)Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw H. Z. (geboren te Qalaishada, Afghanistan in het jaar 1969 die het statuut van subsidiaire bescherming geniet) en haar dochter H. R. (geboren in 2006) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan niet aantonen dat hij de vader is van het dochtertje van mevrouw H.i Z., noch*

dat hij de echtgenoot is van mevrouw. Mevrouw H. Z. verklaarde in haar asielverklaringen dat haar echtgenoot overleden is in Afghanistan.

(...)Betrokkene verklaarde tijdens zijn asielprocedure dat hij de financiële steun geniet van zijn zoon J. M.a, die legaal in België verblijft. De heer J. M. verklaarde eveneens aan de politie PZ MEWI d.d. 06.09.2016 dat betrokkene zijn vader zou zijn. Echter de heer J. M. verklaarde tijdens zijn asielprocedure dat zijn vader J.i A., geboren in 1963 te Sanglakh, Afghanistan heette.

Betrokkene toont niet aan dat de heer J. M. zijn zoon is. Bovendien geeft het feit van een legaal in België verblijvend kind hem niet automatisch recht op verblijf.“

Verzoeker bekritiseert deze motieven evenmin zodat dient aangenomen te worden dat zijn gezinsleven, dat werd opgebouwd grotendeels in illegaal verblijf, bestaat uit diens partner en haar kind. Verzoeker geeft evenmin concrete elementen aan waaruit moge blijken dat het voorgehouden gezinsleven derwijze effectief is en voldoende hechte banden kent opdat het een door artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven is. Niets belet verzoeker indien hij kan aantonen dat diens gezinsleven daadwerkelijk en hecht is om desgevallend de opheffing te vragen van de tweede bestreden beslissing in het kader van een gezinshereniging.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak, wat in casu ontbreekt.

Evenmin weerlegt verzoeker het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat niet is aangetoond dat J.M. de zoon is van verzoeker. Daargelaten zelfs deze vaststelling, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Dergelijke bijzondere banden zijn niet aangetoond hoofdens de voorgehouden zoon, schoondochter en kleinkind. In de mate dat verzoeker stelt financieel te worden bijgestaan door J.M. toont dit nog geen bijzondere band aan. Het gegeven dat verzoeker evenmin meewerkte aan het gehoor dat de verwerende partij wou voeren helpt de verwerende partij evenmin om dieper in te gaan op de familiebanden die verzoeker voorwendt te hebben met bepaalde personen. Temeer uit het administratief dossier blijkt dat ter gelegenheid van de voorbereiding van de verwijdering van verzoeker hij stelde vier kinderen te hebben en gehuwd te zijn met de moeder ervan die allen in Afghanistan verblijven te Kabul. Dit laatste is dan weer in tegenstrijd met wat verzoeker verklaarde tijdens diens laatste (achtste) asielaanvraag: daar verklaarde hij dat zijn vrouw, dochter en twee zonen in Teheran in Iran verbleven. Gelet op de tegenstrijdige verklaringen is het niet onredelijk van de verwerende partij geen geloof te hechten aan de voorgehouden familiebanden die verzoeker beweert te hebben met H.Z., zijn dochter en met J.M. de voorgehouden zoon.

Verzoeker beweert nog in het middel dat hij onmogelijk een familieleven kan leiden in zijn herkomstland maar geeft geen enkele reden aan waarom dit onmogelijk is.

Het middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3. Het tweede middel luidt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel

1.

Dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend.

Dat verzoeker tevens een inreisverbod voor 3 jaar werd opgelegd.

2.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod in hoofdzaak gemotiveerd heeft op basis van het feit dat in hoofd van verzoeker niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod afdoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoeker of diens gezondheidstoestand, meer bepaald met de samenwoning van verzoeker in België en zijn in België verblijvende naaste familieleden.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

3.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

4.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het de hem vroegere betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en gezien zijn correctionele veroordelingen.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing, inzonderheid het inreisverbod, dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.”

4.4. In de mate verzoeker grieven uit gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en onder meer de schending aanvoert van artikel 74/13 wordt verwezen naar hetgeen onder punt 3 werd uiteengezet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt met welke elementen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening moet houden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling heeft enkel betrekking op een beslissing tot verwijdering. Een beslissing tot verwijdering wordt in artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet gedefinieerd als *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. De tweede bestreden beslissing betreft evenwel een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Een inreisverbod wordt in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft geen betrekking op een inreisverbod. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De tweede bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hij de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste werd betekend op 9 september 2016, niet heeft uitgevoerd. Daarnaast worden in deze beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat de verzoeker tevergeefs negen asielaanvragen heeft ingediend, een proces-verbaal van opzettelijke vernielingen lastens hem werd opgesteld en er aangaande het voorgehouden familieleven twijfels rijzen betreffende diens gehuwde staat, het voorgehouden vaderschap en de voorgehouden verwantschap met diens zoon. Voorts blijkt dat verzoeker hardnekkig zich nestelt in illegaal verblijf, en er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van minder dan drie jaar. Ten slotte wordt in de tweede bestreden beslissing gewezen op de mogelijkheid om de opschorting of de opheffing van het inreisverbod te vragen en dat er geen disproportionaliteit bestaat in het kader van artikel 8 EVRM.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Hieruit volgt dat de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten *“waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn”*. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd van drie jaar omdat hij de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die hij een eerste maal in 2011 en sedert 2014 minstens meerdere keren elk jaar ontving en waarvan de laatste ontvangen werd op 9 juni 2016 niet heeft uitgevoerd. In tegenstelling tot wat de verzoeker tracht voor te houden, is de motivering inzake de duur van het inreisverbod dus niet beperkt tot de loutere vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een hem vroeger betekend bevel om het grondgebied te verlaten, doch betreft het meerdere bevelen die hij niet heeft uitgevoerd. Bovendien is de motivering inzake de duur van het inreisverbod (veel) ruimer dan de loutere vaststelling dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een hem vroeger betekend bevel om het grondgebied te verlaten en wordt ook overwogen dat de verzoeker negen asielaanvragen tevergeefs heeft ingediend waar geen gunstig gevolg aan werd gegeven, dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van minder dan drie jaar, waarbij omstandig wordt gemotiveerd omtrent diens voorgehouden familiaal leven. Hieruit blijkt dat bij het nemen van de tweede bestreden beslissing rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoeker.

Waar de verzoeker tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 134 781 van 9 december 2014 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu in de tweede bestreden beslissing, in tegenstelling tot de beslissing die het voorwerp uitmaakte van het beroep dat heeft geleid tot het arrest waarnaar de verzoeker verwijst, op uitgebreide wijze wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 74/11 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men

voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het tweede middel ongegrond is.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN